

РЕШЕНИЕ

№ 1459

гр. Пловдив, 11.08.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ, II състав, в открито заседание на четиринадесети юни през две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ДИЧО ДИЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ : ТАНЯ КОМСАЛОВА
ЙОРДАН РУСЕВ

при секретар Миглена Найденова и прокурор Костадин Паскалев като разгледа докладваното от съдия Дичев АД № 648 по описа за 2017 год., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по протест, подаден от прокурор при ОП - Пловдив против: 1. чл.11, ал.2 в частта: "При нарушение на т.1 и т.3 се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението. При нарушение на т.2, както и при отсъствие на физическа охрана в заведението се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението."; 2. чл.12, ал.6; 3. чл.12а, ал.6; 4. чл.27, ал.1, т.8; 5. чл.34, ал.1; всички от Наредба за поддържане и опазване на общественя ред, околната среда, безопасността на движението, чистотата и общественото имущество на територията на Община Сопот. В СЗ прокурор от ОП - Пловдив поддържа протеста, и претендира разноски. Ответникът не се представлява и не взема становище. Заинтересованата страна Паско Запрянов не се представлява. В писмено становище поддържа протеста и претендира разноски, съгласно приложен списък.

Административен съд - Пловдив, II -ти състав, след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намира протеста частично основателен.

1. чл.11, ал.2 гласи следното в атакуваната му /санкционната/ част: "При нарушение на т.1 и т.3 се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението. При нарушение на т.2, както и при отсъствие на физическа охрана в заведението се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението." Санкцията за нарушение по т.1 е в размери по-ниски от нормата на чл.45, ал.2 от Закона за закрила на детето - глоба от 500 лв., вместо законната - от 2000 лв. до 5000 лв., а при повторно нарушение от 5000 лв. на 8000 лв. Отделно от това със същата се предвижда наказание само за управителя на заведението, с което в противоречие със закона се стеснява кръга на субектите на нарушение - в закона се предвижда отговорност за всяко наказателноотговорно лице. В същото време с т.3 на чл.11, ал.2 от наредбата се забранява "допускането на лица, които откажат или не могат да удостоверят пълнолетие." Макар и да е близко по своя смисъл с нарушението по т.1, в случая става въпрос за самостоятелно нарушение, което не противоречи на Закона за закрила на детето, поради което не се налага отмяна, както е поискана с протеста, а само частична такава, която да изчисти противоречието с нормативния акт от по-висока степен, т.е. в първото предложение следва да се отмени само частта "...т.1". Що се отнася до второто предложение на атакуваната разпоредба също гласи: "При нарушение по т.2, както и при липса на физическа охрана в заведението се налага глоба в размер на 500 лв. на управителя на заведението." С т.2 на чл.11, ал.2 от наредбата се забранява "допускането след 22 часа на лица в очевидно нетрезво състояние и на лица, носещи оръжие." Тази разпоредба очевидно е насочена към охрана на общественя ред, поради което и при липсата на противоречие с нормативен акт от по-висока степен, не се налага отмяна на санкцията за нарушение на същата. Доколкото обаче атакуваната разпоредба предвижда и наказание при отсъствие /?!/ на физическа охрана в заведението, а такава задължително изискване - за осигуряване и/или присъствие на физическа охрана, към питейните заведения липсва в законодателството, в тази част разпоредбата следва да бъде отменена. При това положение след частичната отмяна атакуваната разпоредба ще придобие следния вид: "При нарушение на т.3 се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението. При нарушение на т.2 се налага глоба от 500 лв. на управителя на заведението.", а за извършените нарушения по т.1 ще се прилагат съответните законови санкции.

2. чл.12, ал.6 от наредбата противоречи на чл.45, ал.1 от Закона за закрила на детето, в който се предвиждат санкции в по-високи размери - от 2000 лв. до 4000 лв., вместо предвидените в наредбата от 100 лв. до 500 лв. Поради това ал.6 на чл.12 от наредбата също следва да бъде отменена, като и в този случай ще се прилагат съответните законови санкции.

3. чл.12а, ал.6 от наредбата също предвижда глоби в занижени размери за нарушения на чл.12, ал.2 и ал.3 /по-нисък минимум - 100 лв. вместо предвидените в закона 300 лв./ спрямо Закона за закрила на детето, поради което се налага отмяна в тази част. Противно обаче на посоченото в протеста, за нарушение на ал.1 на чл.12а наредбата не предвижда парична санкция, още по-малко несъответна на закона, а предвижда да се вземат мерки по реда на ЗБППМН, т.е. липсва твърдяното противоречие. Второто предложение на същата ал.6 гласи следното: "При нарушение на ал.4 се постъпва по начина, предвиден в ЗБППМН." Нормата е препращаща и не предвижда допълнителна санкция, каквато според протеста не била предвидена в чл.45, ал.3 от Закона за закрила на детето, поради което и при липсата на противоречие с нормативен акт от по-висока

степен не се налага отмяна и в тази част. При това положение след частичната отмяна атакуваната разпоредба ще придобие следния вид: "При нарушение по ал.1 се вземат мерки по реда на ЗБППМН. При нарушение на ал.4 се постъпва по начина, предвиден в ЗБППМН.", а за нарушенията по ал.2 и ал.3 и в този случай ще се прилагат съответните законови санкции.

4. Нормата на чл.27, ал.1, т.8 от наредбата не противоречи на чл.178е от ЗДвП, нито на ЗУТ, нито на Наредба № 7/ 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на територии и устройствени зони, както се сочи в протеста, освен в санкционната ѝ част, и то по отношение занижените размери за паркиране на МПС по тротоарите. В тази част нормата следва да бъде отменена, независимо че по този начин остават без санкции нарушенията на останалите забрани по т.8, което е възможно и следва да бъде коригирано с ново решение на ОБС за изменение и допълнение на наредбата. Що се отнася до всички останали въведени забрани /освен паркирането на МПС по тротоарите/ същите не противоречат на нормативен акт, а доуреджат обществени отношения, което ЗМСМА не забранява по никакъв начин.

5. В протеста се сочи, че нормата на чл.34, ал.1 от наредбата била идентична с тази на чл.189, ал.13 от ЗДвП, която била обявена за противоконституционна с Решение № 1/ 01.03.2012 г. по конст. дело № 10/2011 г. на КС на РБ. Всъщност нормата на чл.34, ал.1 от наредбата влиза в пряко противоречие с чл.47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека, където е установено правото на ефективни правни средства за защита пред съд. Хартата на основните права, по силата на чл.6, т.1 от Договора за Европейския съюз /ДЕС/, има юридическата сила на договорите, т.е. тя е част от първичното европейско право и може да намери директно приложение. Аналогично, според текста на чл.6, т.3 от Договора за Европейския съюз, основните права, които са гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи. А разпоредбата на чл.5 ал.4 от Конституцията на Република България предвижда, че международните договори, които са ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Нещо повече - те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Конкретно чл.47, абзац първи от Хартата прогласява, че всеки, чийто права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия, а според абзац втори - всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд. Съответно чл.13 от Конвенцията /ЕКЗПЧОС/ предвижда, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответната национална институция, дори нарушенията да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. Само чрез право на жалба може да се гарантира правото на едно физическо или юридическо лице да оспори неоснователно административно обвинение и съответно неоснователно наложена му административно-наказателна санкция. Тук противоречието между атакуваната разпоредба и първичното европейско право е явно и действително, поради което няма място за тълкуване по пътя на преюдициално запитване до Съда на ЕО. На основание чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България следва да се приложи разпоредбата на чл.47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и с отмяната на атакуваната разпоредба се признае правото на жалба на всички лица без значение какъв е размерът на наложената санкция.

При този изход на делото и съобразено направените искания за присъждане на разноски следва да бъде осъден Общински съвет - Сопот да заплати на ОП - Пловдив разноски в размер на 20 лв., а на заинтересованата страна Паско Запрянов, разноски в размер на 510 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ: 1. чл.11, ал.2 в следните части: "...т.1 и..." и "...както и при отсъствие на физическа охрана в заведението..."; 2. чл.12, ал.6; 3. чл.12а, ал.6 в частта "... а на ал.2 и 3 - на лицата се налага глоба в размер от 100 до 500 лв."; 4. чл.27, ал.1, т.8 в частта: "При нарушение се налага глоба в размер от 10 до 100 лв."; и 5. чл.34, ал.1; всички от Наредба за поддържане и опазване на обществения ред, околната среда, безопасността на движението, чистотата и общественото имущество на територията на Община Сопот.

ОТХВЪРЛЯ протеста в останалата му част.

ОСЪЖДА Общински Съвет - Сопот да заплати на Окръжна прокуратура - Пловдив разноски в размер на 20 лв.

ОСЪЖДА Общински съвет - Сопот да заплати на Паско Тошев Запрянов от гр.Димитровград, разноски в размер на 510 лв.

Решението подлежи на обжалване и протест пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.